

A NAGY KALAND

VI.

Minja Konka

A dolog azzal kezdődött, hogy a csengtui Inturist igazgatójának, Csan Jü-jun elvtársnak szerényen bejelentetem: utamat Tibet határvidékén át, a Nagy Havas hegység lábánál szeretném folytatni Észak-Jünnanba.

A derék igazgató mosolyogva távozott, de néhány óra múlva borús képpel keresett. Közben felhívta telefonon az útba eső helységeket, ahonnan közölték, hogy az 5–7000 méteres hegyek közötti hágók, a nagy hó miatt járhatatlanok. Mivel ragaszkodtam a már régen kitervelt útvonalhoz, az igazgató végül türelmét vesztve kijelentette: ha nem hiszem el, hogy lehetetlenség most keresztüljárni a havas hágókon, menjek el a közelben levő Omejsán-hegyre s meggyőződhetek, hogy milyen nagy hó van már 3000 méteren is...

Örömmel ragadtam meg az alkalmat. Omejsánról, Kína négy legszebb hegyének egyikéről, már sokat hallottam. Most végre személyesen is láthatom...

Csan elvtárs úgy gondolta: autóbusszal leutazom a 150 km-re levő Omej faluba, innen feltekintek a hegyre, s a behavazott csúcsoktól megrettenve visszatérek és lemondok a havas hágókon át teendő útról...

Valóban, amikor Omej faluhoz érve, s a szél egy pillanatra szétrebentette a felhőket az eljlesztésemre rendelt csúcsról, egy pillanatra meghökkenem. A kilométeres meredek falakat hó és jégpáncél fedte... De csak néhány pillanatig tartott a megrökönyödés, mert a következő percekben a hegység kítűnő ismerőjével, a helyi biztonsági szolgálat fiatal vezetőjével, Ko Han-can elvtárssal már az expedíció részleteit tárgyaltuk. Megállapodtunk, hogy a csúcsmegmászására kb. négy napot számunk. Az expedíció tagjai: Csiu Ven-chá, Ma Kué-tye, Csen Su-dzo és jómagam.

Kora reggel indultunk el négyesben a hegy lábánál levő Pagosi nevű buddhista kolostorból. Elindulás előtt, mikor a felszereléseket kértem, kezembe nyomtak egy szépen fényezett sétatálcát. Dühösen adtam vissza: mit kezdjek ezzel a jeges sziklafalakon? A probléma azonban hamarosan megoldódott...

460 m tszf. magasságban átkeltünk az Omej-patakon, majd annak mentén haladtunk felfelé. Déltre elértük a Voó Niu-sze kolostort, kb. 1000 m magasságban. No, itt előkerültek a reklámtól felszerelések, a kötelek, a jégcsákányokat pótló vaspálcák és a különleges hágóvasak,

a „len-gua-cí”-k. Ez a „láma hágóvas” nem más, mint egy tenyérnyi nagyságú, ovális vaskarika, melyből 4–4 db 2 cm-es vastúska áll ki. Ezt a vasat a borpántok segítségével lehet felerősíteni a cipő középső talpprészére.

A 3035 m magas Omejsán-hegy tele van buddhista kolostorral, szám szerint 74-gyel. A hegység őserdeiben sok majom tanyázik. A kolostorok közti lépcsős utakat nyáron jámbor, öreg buddhista zarándokok ezrei tapodják. A hegy a valóságban meredek, sílveg alakú csúcsok tömegéből áll, legmagasabb pontján, az Aranytetőn épült a híres Csin-Tin kolostor. Kítűnő szépzékek és természet szerzetesek lehetett ezeknek a lámáknak, mikor kolostoraikat a pompás hegyre építették!

Alig jártunk 1300 méter magasan, mikor a jeges sziklák miatt már fel kellett csatolnunk a hágóvasakat. Csan Lao-pin kolostornál már 30 centis jeges havon jártunk. Többszörű szintvesztés után az esti órákban botorkáltunk be méteres hóban, a felhőkbe rejtőzött Si-San-Ci lámakolostorba, magasságmérőm szerint 2040 méteren. Az első éjszakát itt töltöttük a jámbor szerzetesek körében...

A kujcsoui karsztpató kis puji és miaó falvait járva sokféle, ismeretlen eredetű anyagból készült ételt ettem már, s hozzátehetem: valamennyi igen izlett. De amit itt, a sok százeves, füstös tűzhelyeken, ezek a jámbor szerzetesek kotyvasztottak, ilyet még nem ettem! Állítólag különböző eredetű flvek, levelek ezek, melyeket szárítanak, rothasztanak s télen hólében megfőznek. Jó arcot vágva fogyasztottam a förtelmes szagú és ízű kotyvalékokat...

Reggel 10 fokos hidegben, méteres hóban és kegyetlen hóviharban folytattuk utunkat. Meredek falba vágott lépcsők következtek. Persze csak sejtettük a lépcsőket, mivel a jeges hó mindent betakart. Mögöttünk hirtelen robaj, visszatekintve láttuk, hogy tőlünk alig 50 méterre, friss hólavina zúgott le a kilométeres mélységbe...

Délután 4 óra. Elértük a csúc legmagasabb pontját. A szél alábbhagyott, de a felhők még sűrűbbek. Hőmérséklet –20 °C. Holtfáradtan vánszorogtunk be a füstös-képző öreg szerzetesek közé.

Az első pillantásom az asztalra esett, ahol egy színes kínai újság feküdt. Fedelén ismerős kép: Budapest látképe, előtérben a Lánchíddal, az Akadémiával és egy nagy épülettel, az Élelmészügyi Minisztériummal, munkahelyemmel. Nagyot dobbant a szívem. Ez nem várt fogadtatás volt!

Magunkra húztunk egy-egy, vastag gyapjúból készült vörös lámaköntöst és körülültük a parázsló „gauhó”. Az izzó faszéndarabkákat –8 °C-ig melegítették fel a helyiséget...

Reggel Csiu Ven-chá rázta lámaköntösömet. Már derengett az ég alján, hajnalodott és... az idő tiszta volt. Fotógépeimet magamhoz véve rohantam ki, s fel a kolostor legmagasabb épületére.

Az Aranytető, mint sziget emelkedett ki a háborgó felhőtengerből. Kelet felől a felkelő nap első sugarai éppen akkor törtek át a ködtenger szegélyén...

... Es nyugat felől...

Nyugat felől, mint mesebeli látomás, sziporkázó, csillogó gyémántsüveg emelkedett ki a felhőtengerből. Ráismertem! Ez a Minja Konka! Tőle balra, jobbra a Nagy-Havas hegység néhány laposabb, 700 m körüli csúcsa állta körül a fejedelmi őriást.

A csodás látványtól szinte megrészegevedve észre sem vettem a leselkedő veszélyt. Nagy felhőhullám emelkedett ki a mélyből és éppen felém tartott. Az utolsó pillanatban kaptam elő gépemet, hogy megörökítsem egy kis képen találkozásomat a nagy Konkával... A következő pillanatban a felhőhullámok átcsaptak fölöttünk és eltűnt a látomás...

Amikor a jégbevágott lépcsőfokokon visszafelé másztunk, még mindig a Minja Konka járt az eszemben. De a Minja Konkáról álmodoztam még akkor is, amikor a

Baloldalt: Balázs Dénes eddig ismertetett útjának
vázlata

Jobbról: Másfél ezer éves, rézből készült elefánt-
szobor a Buddhával

(Szerző rajza és felv.)

kolostor közelében olyan dolog történt velem, amelyre
örökké emlékezni fogok.

Sűrű ködben, keskeny ösvényen, hótól rogyadozó feny-
vesben bandukoltunk. Hirtelen kanyar következett, s
egyszerre nagy ketrec előtt találtam magamat... A ket-
rec széttört rácsai mögül egy vicsgórgó fogú, vad tigris
egyenesen rám akarta vetni magát...

Pillanat alatt meghűlt ereimben a vér. Alig néhány
órával ezelőtt teljesült egyik legnagyobb vágyam, láttam
a föld legszebb csúcsát, a Minja Konkát, s most ilyen
borzasztóan kell elpusztulnom?

A tigris mereven nézett rám s... nem mozdult. Az én
lábaim is földre gyökereztek. Farkasszemet néztünk...

És akkor lassan derengeni kezdett bennem valami. Ez
az állat már nem él...

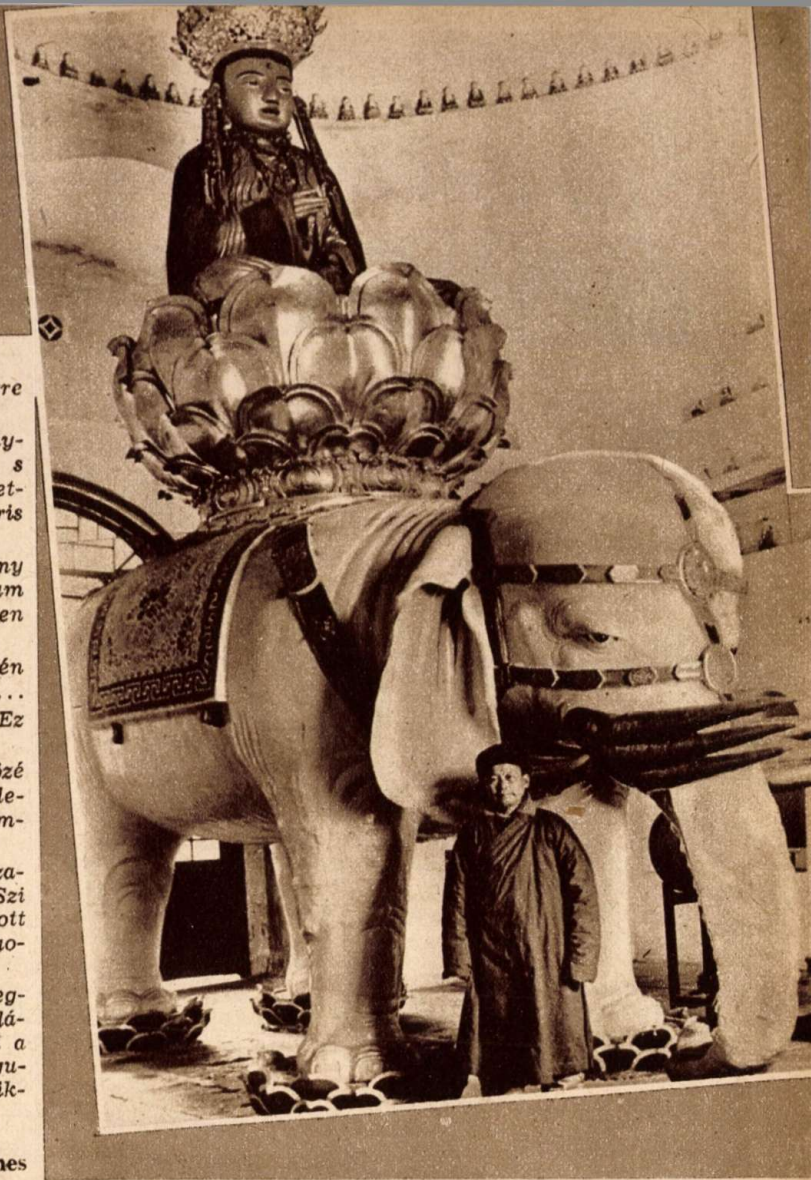
A jámbor lámák helyezték a ketrec kitért rácsai közé
ezt a kitémött tigrisbőrt, hogy elijesszék a rossz szelle-
meket. Hát én ugyan nem érzem magam rossz szellem-
nek, de azért sikerült megijeszteniök.

Visszafelé más utat választottunk és a harmadik éjsz-
kát már az 1770 m magasságban fekvő Sien Fun-Szi
lámakolostorban töltöttük. Az est folyamán még futott
erőnk arra, hogy felkeressük a közelben levő Tyiu Lao-
Dungot, a Kilenc Öregisten barlangját.

Másnap ismét csodálatos napra ébredtünk. Az idő meg-
enyhült. A mélyből a cukorsüveghegyek közt felhőfoszlá-
nyok emelkedtek. A nap aranyló sugarai öntötték el a
tájat. A súlyos terheket cipelő fenyők megrázták magu-
kat, levetették vastag vattaköntöseiket. A meredek szik-
lafalakon vad zúgással ömlött lefelé a hólé...

Omejsánba beköszöntött a nyár...

Balázs Dénes

Túra Napfény Pihenés

ÜDÜLÉSÉT

KELLŐ

IDŐBEN

BIZTOSÍTSA

ÉRDEKLŐDÉS:

TURISTAHÁZAKAT

KEZELŐ

VÁLLALAT

BUDAPEST VI.

LENIN KÖRÚT 55

Kisínóci turistaház

